

Salutació

Creuríem mancar a un deure de cortesia si al llençar a la llum pública aquesta fulla, les nostres primeres paraules no fossin per a dirigir una salutació al Consell Regional, a la Junta Municipal, als Centres de la nostra comunitat política i a aquestes Joventuts que arrèu de nostra Patria són els més fermes baluards de nostres ideals de República i Nacionalisme, com també a tota la premsa de l'U. F. N. R., que sense mirar l'esforç de sacrificis i abnegació que representa l'escriure en republicà i en nacionalista, en aquests temps de llibertat (?) monàrquica, escampen als quatre vents la llevor feconda, que té de dur-nos a la victòria. També dirigim nostra fervent salutació a tota la premsa republicana de Catalunya, sense distinció de matèries.

Complert aquest deure anem a començar la tasca, poguent assegurar, que posarem tot l'entusiasme propi de nostre esperit de joves, per a portar el grà de sorra a aquesta obra de la reconquesta de la llibertat dels homes i la dels pobles, pel conqueriment de les quals estem disposats a fer tots els sacrificis, encara que sigui el de nostres vides.

A la tasca, doncs!

LA REDACCIÓ

Primeres Paraules

La nostra bandera

En dient con diem que som de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, quedaríem de sobres senyalada quina és la nostra bandera; si els que redactem aquesta fulla no fossim tots joves, i no volguéssim dipositar-hi en ella tot el nostre pensament i tot el nostre sentit de joves.

La bandera de l'Unió Federal, és una bandera jove, però no exclusiva pels joves, i això vol dir que són els seus plècs, hi ha uns matèries, hi ha particularitats, que són precisament totes aquelles que han establert, que establiran sempre, la línia divisora entre els joves i els que no ho són.

Portem en la nostra ànima una ideologia que ens enamora, portem en nosaltres mateixos, tot un desig que ens impulsa a l'acció, que ens llença a la palestra, i es per servir a aquests bells idealismes nostres, les per a complir aquests nostres desitjos que avui creem aquesta fulla, fulla de joves on volem que hi resplandeixin ben altes i ben brillants totes les generositats, tots els entusiasmes que deuen acompanyar als joves.

La joventut, que té el deure d'ésser sempre estrident, de singularitzar totes les seves campanyes amb un segell de passió, quan un ver cas d'humanisme la reclami; la joventut, que és a tota hora renovament dels valors humans; la joventut, que porta en la seva ànima totes les quimeres i totes les utopies; la joventut, que ha de volguer que siguin la fé i l'entusiasme que l'envolcallin; la joventut, té també l'imprecindible deure de fer acció; perquè precisament, la joventut es això: acció. Perquè la joventut, no pot mai oblidar que en un demà, i no molt lluny serà ella qui exercirà el govern, i per lo tant, si és que no vol caure en una tasca estèril, en una obra infeconda, té

l'obligació de procurar la reforma del present, tot preparant l'avenir. Heu's aquí, en poques dites, les particularitats de que abans diem reunir dels plècs de la nostra bandera federal nacionalista republicana.

Però, hi ha més encara: tot això que portem dit, es quant se refereix a lo que podríem anomenar ideologia juvenil, conducta a seguir els joves.

La veritat política, la necessitat del moment, ens imposen alguna declaració, una única declaració, sobre aquesta realitat, sobre aquest moment.

L'accentuació de germanat entre totes les esquerres a Espanya i a Catalunya, es avui un fet tot els homes republicans en sentit i sentirem sempre, la necessitat d'acoplar-nos, d'estreynen en una cora abraçada, que per sobre de les naturals diferenciacions, de les lògiques i necessaries diferenciacions, que podríem anomenar partidistes, sigui la tònica on si unifiqui l'esforç de tots, mercès a la qual, sapiguem trobar-nos tots plegats, baix una mateixa direcció en les hores de lluita contra un règim pel quí són tots els nostres odis i les nostres renúncies.

Quaranta anys de Restauració, han portat a Espanya a les acaballes, simbla com si les energies de les races que la poblen, fossin del tot mortes; és que les concupiscències d'aquests quaranta anys, és que'l governament d'aquesta restauració, ha llevat al poble, tota la seva força propulsora, tot el seu ajut de expandiment.

Davant d'això, i davant de tots els fets que de tot això es deriva, com no volèu que'ls republicans, no ens recordem de res més que de que som republicans, que no fem tots aquells sacrificis que pel triomf de

la nostra aspiració siguin necessaris?

Unió republicana, federació republicana... sempre tindrà les nostres simpaties, i la nostra adhesió, amb tal que sigui una jornada més que ens acosti al triomf de la República.

EL PRIMER DE MAIG

En aquesta hermosa diada de l'Himne al Treball, els joves federalistes nacionalistes republicans, inaugurarem la nostra tasca en aquesta petita fulla, breviaríem de les nostres aspiracions, amor dels amors, per la causa de l'Humanitat feliça.

Som fruit del treball, i per això, en aquesta hermosa festa, se'ns esbrava el nostre sentiment cap a aquesta manifestació que sols s'ha de resoldre en un fet de equitat i justícia, que des de l'esforç incansable d'aquesta col·lectivitat que produeix, fins a la seva definitiva solució per a completar la felicitat del viure.

El treball es per a tots, propia condició de la nostra vida. El que no l'exerceix és indigne de viure entre els seus semblants. Aneuja el dels demés, amb la falta del seu.

Treballadors tots els ciutadans, comú i no de molta duració el treball, podria estendre's sense dificultat, el comunisme a la refacció que'l dubte de les forces exigis.

Per això, en la societat humana que patim, aquesta tendència social que crea «senyors», ens resulta tant abominable com la d'aquell feudalisme que creava dictadors i dictats.

Ara que'ls pobles, que semblava que estaven en un posició confortadora per a tota idea de guerra, han renegat de la Civilització, accentuant-se en destruir-se i matar-se, nosaltres, joves, proclamem la nostra convicció de creure que res hi ha tan dolç a la vida, com l'afermament d'aquest ideal que simbolitza el Treball.

I serà per això que abominem de aquesta forma de constitució, que fa que la burocràcia i el militarisme, siguin els dos més terribles enemics del sant Treball.

Allò de que deia un aspirant a ésser govern, que'ls pobles, per ésser feliços havien d'aspirar a tenir un exercit competent i fort, és el més ferotge dels sarcasmes.

No hi haurà res que sigui més profitós ni humà, que'ls pobles, per ésser forts i feliços, s'investeixin de aquesta sava que són la Cultura i el sant amor al Treball.

Els joves d'avui, estem desposseïts de tot sistema bélic, que feia que els homes signessin lo més imperfectes possible perquè els fonaments podries d'aquesta societat impura, perduressin pel segle dels segles. Sospirem per una transformació social, que de lo existent, no en resti ni una engruna; tant podria deurem trobar l'ambient en que vivim.

Totes les promeses dels governs, tots els seus discursos, totes les seves confessions, tots els seus retoricismes, tenen per a nosaltres, la crudeltat de l'ironia.

Vivim una vida més real, més pura que tot això: allò de que un per a tots i tots per a un, potser resumeix totes les nostres raons.

Sabem lo molt que pot valer el nostre esforç, posant al servei de l'Humanitat lliure, tot el nostre entusiasme, tota la nostra fé. Volem ésser lo que deia un filòsof: la contradicció del propi viure. Tant

profunds són els nostres idealismes, que comencem per la destrucció, complant amb l'esforç de la construcció.

Les nobles paraules del poeta, ens obsesionen: Catalunya, bressol nostre, has d'ésser forta, rica i gran. Els nostres idealismes, són per si sols, la més forta condemna de una generació que s'esfuma.

Amb aquesta bella festa del primer de maig, rememblem en el nostre cervell, la ideologia d'una nova fase d'acció que s'imposa. No podem pensar en aquesta festa deslliuradora, mentre veiem els explotats de l'inconsciència, els errats de camí, els obcecats per tota idea que no sigui santa i bona; sabem ben bé, que la redempció dels obrers ha d'ésser cosa d'ells mateixos. No ens hem proposat dir res de nou: en aquests mots, transcrits de la doctrina de la nostra acció, hi ha tant sols l'esperit d'uns joves que creuen arribada l'hora de no fer complement a aquelles paraules del gran Pi i Margall, quan deia que ell havia fet llibres, no creant la multitud que'ls «comprengué». Volem dir, que joves de tots els prejudicis, a darrera de les nostres humils paraules, hi va tot el foc de la passió que arborà la bandera de l'Humanitat lliure.

Homes joves, els que fem aquest periòdic, tenim sempre per norma de la nostra conducta, la realitat; acostumem sempre presentar-nos tal com som, i perquè mai sens pugui confondre entre l'anònim, aquí van els noms dels que redacten i administren aquest fulla, perquè tot-hom sàpiga els que som i qui som

Redacció: M. Ferrer de Vilches, Octavi Mendoza, Francisco X. Pons, Ricard Caballeria, Jaume Carrera, Ramon Farré, Miquel Guinart, J. Gili Ferrán, Ramon Martínez

Administració: Antonio Palà i Josep Farré

ECOS

A NAR PER LLANA...

Som a Badalona.

A l'estació veiem tres boques, i ens enrecordem que'ls jaumins fan un aplec. Com si fos una consigna per anar contra el seu «Jaimitus» tots porten a la solapa, un botonet amb la bandera alemanya.

Entrem a la ciutat, i ens aturem a un kiosc de periòdics.

Conversem amb el venedor i amb aquestes, ve un jove del requetè i demana una bandereta alemanya.

— Vos mateix — li diu el venedor. El successor de les hostes d'En Savalls, s'enrogeix com un tomàquet i tot turbat comença a remenar banderetes.

Ni passen per les mans d'alemanyes, de franceses, d'angleses, de belgues.

Per fi, n'agafa una i posant-se-la a la solapa, tot orgullós, camina cap a l'avanç, vers l'estació, a trobar-se amb els tres carlinets, i... ¡oh! desil-